

har De jo tilmed en — saa at sige medfødt — Ret til hurtigt at komme frem i første Linje. Og nu vil De maaske forstaa Grunden til, at jeg nødig ser Dem gøre et uovervejet Skridt.“

Pastor Gaardbo var ikke klar over Hensigten med al denne underfundige Venlighed. Var det et Forsøg paa at lokke ham ud i en Hængemose? Eller troede Farbroderen virkelig at kunne friste ham til Frafald med et Tilbud om at gøre ham til Arvtager i hans politiske Dødsbo? . . . Han havde Medlidenhed med den gamle Mand, der saa aabenbart var uden al Forstaaelse af sin Afmagt, og da han ikke nænnede at sige ham lige ud, hvor slet han var underrettet, blev hans Svar kun en Gentagelse af, hvad han tidligere havde sagt.

Men hvad han fortav, det læste Enslevs aarvaagne Øjne i hans Miner, og pludselig glimtede det under de buskede Bryn. Med et Blik, hastigt som Blinket af en Økse, fældede han Dødsdommen over Brodersønnen.

„Vil De saa behage at lade Vognene køre frem,“ sagde han. „Det er paa Tide at komme afsted.“

VIII.

Festpladsen var en stor Lysning midt i Skoven. Her, hvor til daglig Raager og Krager holdt Spektakel, stod nu fire-fem tusinde Mennesker Hoved ved Hoved foran en graaklædt og flagsmykket Tribune med en udbygget Talerstol. Ogsaa Tribunen var stuvende fuld af Folk.